

[Henry Christensen.]

vej. Men vi kan naturligvis ikke have noget imod de ændringer af selve opkrævningen, man foretager, det er jo bare tekniske ændringer. Selve den bundne opsparing var og er vi imod.

Poul Møller: Efter den konservative folketingsgruppes skøn må det blive det flertal, der har stemt for den bundne opsparing, som må afgøre, om den skal betales i 2 eller 6 rater. Men det havde nok været klogere af flertallet, om det havde afgjort det i foråret, da det vedtog den bundne opsparing; men også det må jo blive flertallets sag. Hvis det hellere vil tage indbetalingen af den bundne opsparing i flere tempi, vil vi helt overlade det til flertallet. Vi vil dog henstille til flertallet, at det en anden gang ulejlig sig med at tænke sig om i forvejen. Det er jo ikke lidt ekstraarbejde, man giver kommunerne med det, der her foregår, og jeg tror, at mange kommunalfolk inden for flertallet vil give mig ret i, at det havde været heldigt, om det havde stået i loven oprindeligt, at der var 6 og ikke 2 terminer. Nu får kommunerne altså en del besvær, og der bliver vel også nogle problemer med tilbagebetaling for de mennesker, der har været så fornuftige at indbetale til kommunerne rettidigt det beløb, der forfalder den 1. oktober. Jeg vil gerne spørge den højtærede statsminister, om de får deres penge tilbage, eller om de får en rentegodtgørelse, eller hvordan man egentlig vil forholde sig over for disse borgere.

Jeg vil også sige, at jeg synes, det havde været rigtigst af regeringen, om den allerede i åbningstalen, der blev holdt den 1. oktober, på forfaldsdagen, havde kunnet bebude, at et lovforslag af denne karakter ville blive fremsat. Det ville dog måske have betydet, at der var nogle mennesker, som ikke havde ulejlighed sig hen for at betale hele første halvdel af den bundne opsparing den 1. oktober og i dagene lige efter, og regeringen måtte vel også den 1. oktober være bekendt med, at det, som blev fremlagt her den 15. oktober, straks vi kom herind, forelå. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede finansminister, hvorfor statsministeren ikke sagde noget om dette i åbningstalen. Det ville have lettet en hel del i det

praktiske arbejde og for de mennesker, der skal betale tvangsopsparingen.

Men det er som sagt flertallets lovgivning dette her, og jeg forstod på det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i forgårs, at hans tilbøjelighed til at ville lempe lidt i tvangsopsparingen var af rent teoretisk karakter; han kom ned i den praktiske virkelighed og ville sammen med finansministeren fastholde tvangsopsparingen, og derved er der vel stadig et flertal for denne lovgivning.

Vi har ikke deltaget i tvangsopsparingslovens vedtagelse; vi mener, den var et brud på omsforliget, at den, som vi har nævnt adskillige gange, omgik omsforliget. Den medførte at de lettelser, vi mente skulle ske i udskrivningen af de direkte skatter, ikke kom til at foreligge, fordi man samtidig lavede en tvangsopsparing. Vi mener ikke, det ville have været umuligt at anlægge statens økonomiske politik således, at man kunne have klaret sig uden denne tvangsopsparing. Jeg skal nævne, at ifølge finanslovforslaget, som det er opstillet i den økonomiske årsoversigt maj 1963, vil statens indtægter i dette finansår udgøre 11.320 mill. kr. med tvangsopsparingen. I 1960-61, altså sidste gang vi gik til valg midt i finansåret, var statens indtægter ifølge årsoversigten for maj 1963 7.349 mill. kr. Det vil sige, at der siden sidste valg er sket en stigning i statens indtægter ved skatter, afgifter og tvangslån hos borgerne på 3.971 mill. kr. eller 54 pct. i forhold til udgangsåret. 54 pct. har man forøget statens indtægter med i den tid, da man, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen siger, har prøvet på at gøre de gode tider bedre. Næsten 4 milliarder kr. er dog en meget stor indtægtsstigning i løbet af en så kort årrække.

Efter vort skøn havde det været muligt at lægge den økonomiske politik til rette, så man havde kunnet klare sig uden de 520 mill. kr., der inddrages gennem tvangsopsparingen. Der er også den grund til, at vi er imod tvangsopsparingen, at den ikke kan fradrages. Den bliver derved en omgåelse af fradragsreglen. Man siger, at til gengæld får folk pengene tilbage. Ja, det gør de selvfølgelig også en skønne dag, når de har betalt dem en gang til i skat, så staten kan blive i stand til at tilbagebetale